

Látni, megismerni és megérteni...

Réfi Zsuzsanna közel három éve ír a Zenekarnak. Első riportját az újság számára Varga Tamással, a Bécsi Filharmonikusok szóloccsellistájával készítette. Mint elmondta, nagy örömet jelent számára, hogy a Zenekar lap hasábjain ahhoz az olvasóközönséghez jutnak el írásai, amelyik a legszorosabb kapcsolatban van a művészetekkel, a zenével.

– Mit szeret tulajdonképpen az interjú-készítésben?

– Nagyon élvezem, hogy közelről ismerhetek meg művészeket; mindegyik írásomban igyekszem megrajzolni portréjukat. Nagyon érdekelnek – és az utóbbi években egyre többet foglalkozom ezzel – a kultúrpolitikai témák is.

– Hol dolgozott, mielőtt a Zenekar foglalkoztatni kezdte?

– Eddig körülbelül hatvanöt újságban jelent meg írásom. A Pesti Hírlapnál kezdtem, ide szinte az utcáról mentem be 1992-ben. Egy Csavlek Etelkával készített interjú volt az első írás, ami a nevem alatt a lapban megjelent. Nagyon örültem, hogy miután leadtam a hatodik anyagomat, megkérdezte a rovatvezető – máig legkedvesebb főnököm, Róna Katalin –, nincs-e kedvem főállásban is náluk dolgozni. Azóta számos magazinnak készítettem már írásokat. Ezeknek a lapoknak is szívesen dolgozom, egy Zenekar számára készített interjúban azonban az a jó, hogy belemélyedhetek olyan kérdésekbe is, amelyeket egy napilap hasábjain egyáltalán nem, vagy csak alig-alig érinthetnek. Egyébként az újságíráson kívül egyéb munkáim is voltak: dolgoztam művelődési házban, szerveztem kiállítást, szerkesztettem különböző kiadványokat, készítettem jegyzeteket a Bartók Rádió-nak, írtam filmszinopszist, televíziós műsorhoz összekötőszöveget, alapítottam lapot, voltam szerkesztő és főszerkesztő-helyettes is. Szerintem nagyon fontos, hogy az ember több területen is kipróbálja magát.

– Csak kötelességből teszi fel kérdéseit, vagy ennél többről van szó?

– Azért jelent örömet számomra a művészekkel való beszélgetés, mert engem is érdekel az, amiről egy muzsikussal beszél. Szívesen pillantok be műhely-

titkaiba, ismerem meg gondolkodásmódját. Ha leülök valakivel beszélgetni, akkor sosem arra gondolok, hogy abból esetleg cikk lesz, hanem azért kérdezek, mert én magam kíváncsi vagyok bizonyos dolgokra, és szeretnék az illetőről minél többet megtudni. Nagyon sok művésszel találkoztam újságírói pályám bő egy évtizede alatt, és rengeteget tanultam tőlük.

– Sokan azt hiszik, kérdezni könnyű.

– Öröm kérdezni – persze, csak ha a riportert is érdekli a dolog. Az újságírásban rejtlő kihívás szerintem éppen az, hogy hitelesen tudsz-e zenészeknek zenéről írni és őket érdeklő témákat érinteni, miközben te magad újságíró és nem muzsikuss vagy. Másik megoldandó, de izgalmas feladat: fogyaszthatóvá tenni a különböző olvasórétegek számára azt, amiről írsz. Ebben nagy tapasztalatom van, mert többek között dolgoztam a Blikknek, a Világgazdaságnak, a Reformnak, a Széplaknak, az Interpress Magazinnak, a Cosmopolitannek, de írtam a Kismamába és a Reader's Digestbe is. Nem könnyű manapság úgy tállalni a „számkivetett” művészzel kapcsolatos témákat, hogy az mindenki ízlésének megfeleljen. Ez olyan, mint a zenészeknél a stílusismeret: nem játszhat az ember ugyanúgy Schubertet és Brahmsot, pedig lehet, hogy zenéjük ugyanarról szól. Alkalmazkodni kell bizonyos körülményekhez. Büszke vagyok arra, hogy amikor például a Mai napnál dolgoztam, sikerült belopnom a komolyzenét a lap hasábjaira.

– Hogyan került a zene közelébe?

– A Salomé-t láttam Sass Sylviával és ennek köszönhetően az operába, mint műfajba, első „hallásra” beleszerettem. Egyébként zenei általános iskolába jártam, a Kosciuszko Tádé utcába, az éneklés azonban a mai napig gyenge oldalam. Szerencsére a hallásom elég jó, s a komolyzene minden ága érdekel, bár kedvencem a mai

napig az énekes műfaj. Jártam a József Attila Szabadegyetemre is, ahol Meixner Mihály előadásain keresztül férköztem közelebb a muzsikához, emellett számos alkalommal ültem végig énekes mesterkurzusokat és rengeteg zenei könyvből is képeztem magam. Nem szorgalomból, hanem azért, mert foglalkoztat a téma.

– Az operán kívül más zenei műfajok is lekötik?

– Természetesen. Mindössze az a probléma, hogy most, immár két éve az Operaház sajtófőnöke vagyok, nagyon ritkán jut időm elmenni hangszeres vagy zenekari estekre.

– A zenén és az újságíráson kívül mi az, ami még érdekli?

– Rengeteg minden. Mindig igyekeztem minél nyitottabb lenni a különböző területek iránt. Három évig voltam a Miskolci Nemzeti Színház operatagozatának sajtófőnöke, de egy évig parlamenti tanácsadóként is dolgoztam. Kommunikációs tanácsadással egyébként jelenleg is foglalkozom. Eredetileg pedagógus diplomával rendelkezem, de ezen kívül vendéglátós és újságírói végzettségem is van. Jelenleg pedig az ELTE európai uniós szakértő-képzésében veszek részt.

– Hobbija?

– Versenyszerűen röplabdáztam, így nagyon fontos számomra a sport. Sajnos, erre is kevés időm jut. Másik, kedvelt időtöltésem az olvasás, és a könyvek területén is elég széles az érdeklődési köröm. Tulajdonképpen nekem az újságírás is hobbi, mert rettentően kíváncsi vagyok a világra. Ha három olyan dolgot kellene megneveznem, ami számomra nagyon fontos, három igét említenék: látni, megismerni és megérteni.

Várkonyi Tamás